

РОЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ ПОЧАТКУ ХХІ СТ. В ЕТНОПОЛІТИЧНИХ ТА ЕТНОКУЛЬТУРНИХ ПРОЦЕСАХ

У статті аналізується роль Української національної революції початку ХХІ ст. в етнополітичних та етнокультурних процесах. Лише остаточне знищення кланово-олігархічної системи допоможе Україні трансформуватися з об'єкта у суб'єкт міжнародних відносин та забезпечити її провідне місце у геополітичних, геостратегічних і глобалізаційних процесах ХХІ ст.

Ключові слова: Україна, українці, Українська національна революція, етнополітичні та етнокультурні процеси.

Актуальність дослідження заявленої теми полягає в тому, що вивчаючи роль Української національної революції початку ХХІ ст. в етнополітичних та етнокультурних процесах, намагаємось досягнути і проаналізувати основні тенденції розвитку вітчизняного етнодержавонацієтворення та місце України в сучасному європейському і світовому просторі в умовах зовнішньополітичних викликів.

Наукова новизна праці полягає у розробці актуальної проблематики, яка, незважаючи на чимало публікацій з цієї теми, залишається ще недостатньо вивченою і тому потребує подальших фахових студій. Це дослідження реалізується у рамках виконання науково-дослідної роботи «Україна й українство в етнокультурних процесах світу», її керівником є доктор історичних наук, професор, член-кореспондент НАН України В. Баран.

Здійснюючи аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання даної проблеми, ми можемо стверджувати, що Українська національна революція початку ХХІ ст., як феномен і як важливий фактор українських етнічних, державотворчих, націєтворчих й етнокультурних процесів лише починає ставати об'єктом наукових досліджень. Її фахове наукове осмислення тільки розпочинається. Також на дослідження цього самотнього явища має вплив той факт, що Українська національна революція початку ХХІ ст. ще не завершилася і перебуває у саморозвитку.

Разом з тим, є чимало праць, автори яких намагаються об'єктивно проаналізувати причини, перебіг і ймовірні наслідки Української національної революції початку ХХІ ст. Одним з найфаховіших дослідників Революції Гідності є безпосередній її активний учасник Ярослав Потапенко (1975-2016). У своїй монографії «П'ять російсько-українська війна: від майдану до східного фронту (підходи, оцінки, інтерпретації)» [1] та у деяких своїх дослідженнях і публікаціях [2; 3; 4; 5; 6] він об'єктивно дослідив причини, початок та основні фази Революції. Окремі аспекти даної проблематики висвітлювали такі дослідники: С. Дацюк, М. Слабошпицький, Н. Семенченко, А. Мухарський, Ю. Макаров, І. Лосєв, Р. Малко, В. Кулик, В. Коцур, М. Дочинець, О. Михельсон, М. Рябчук, Ю. Прохасько, Д. Крапивенко, С. Грабовський, Г. Токмань та ін.

Метою дослідження є аналіз ролі Української національної революції початку ХХІ ст. в етнополітичних та етнокультурних процесах. Для досягнення поставленої мети є доцільним вирішення таких дослідницьких завдань: здійснити порівняльний аналіз Українських національних революцій середини ХVІІ ст., початку ХХ ст. і початку ХХІ ст.; охарактеризувати роль Революції Гідності в етнополітичних процесах; проаналізувати революційний вплив на етнокультурні процеси; осмислити значення Української національної революції початку ХХІ ст. для становлення суб'єктності України в сучасному європейському і світовому просторі в умовах зовнішньополітичних викликів.

18–20 лютого 2017 р. виповнилися треті роковини трагічних подій у м. Києві, коли у центральній частині європейської столиці т.зв. «правоохоронці» та «тітушки» вбивали і калічили протестувальників. Проте, ці звірства не деморалізували, а, навпаки, мобілізували майданівців, вони перейшли у наступ і тогочасний очільник Української держави, злякавшись відповідальності, ганебно втік до Російської Федерації (далі – РФ). Тоді всім здавалося, що,

заплативши таку криваву ціну, Україна стане на шлях радикальних змін й оновлення. Але тимчасовою слабкістю Української держави скористався В. Путін та загарбав Крим і розпочав втілення т.зв. проекту «Новоросія». Незважаючи на внутрішні та зовнішні виклики, українці згуртувалися й зупинили ціною тисяч життів і втратою частини своєї території російську агресію. Мінські домовленості 2014–2015 рр. на дипломатичному рівні оформили статус-кво. Здавалося, задоволенні всі – брюссельські бюрократи, київські урядовці, московські чиновники, окрім українських свідомих громадян, оскільки замість розвитку і змін, українців вкотре намагаються ув'язнити у резервації, де панує корупція, бідність, олігархат і радянщина («совок»). Тому далі буде... Буде Українська національна революція, то явище, що вже отримало історичну назву «Революція Гідності», лише її перший етап, який у свою чергу має свої підетапи.

Загалом, в історії України вже були такі карколомні зрушення, які з повним правом можна назвати Українськими національними революціями. Насамперед, це – Національно-визвольна війна та соціальна революція українського народу під проводом Б. Хмельницького (1648–1657) та соціальна революція і національно-визвольна боротьба українського народу (1917–1921). Попри низку значних відмінностей, ці доленосні події поєднує визначальна спільність – незавершеність і, як наслідок, – поразка і тріумф ворогів. У першому випадку – Московського царства і Речі Посполитої. У другому – більшовицької Росії, Другої Речі Посполитої, Румунії та Чехословаччини.

Революція є надскладним поєднанням політичних, економічних, соціальних, національних і культурних процесів. Синергія усіх цих явищ чи декількох із них, врешті-решт, призводить до стрибкоподібного загострення наявних суперечностей і соціального вибуху. Отже, без глибинних передумов справжні революції не відбуваються. Якими ж були першопричини Української національної революції? Насамперед – це відсутність державності та незавершеність революцій середини XVII ст. і початку XXI ст.

Руйнація Київської Русі-України і завоювання ворогом Галицько-Волинського королівства спочатку позбавила українців власної державності, політичної еліти, економічної свободи, соціальної захищеності, що у свою чергу призвело до національного і релігійного гноблення. Зрештою, Хмельниччина стала гідною відповіддю на цей історичний виклик. Протягом короткого часу Гетьманщина перетворилася на потужну східноєвропейську державу, суб'єкта міжнародної політики, з якою мусили рахуватися друзі і вороги. Ліквідація кріпацтва, релігійного гніту, розвиток передових буржуазних відносин, творення козацької (української) нації – це лише неповний перелік найважливіших здобутків Української національної революції середини XVII ст. Але через протистояння і взаємопоборювання всередині старшинсько-гетьманської еліти її досягнення не були закріплені і через незавершеність революція зазнала поразки. Після революційного піднесення настала Руїна. Попри невдачу, козацька революція відновила віру українців у свої державотворчі сили. Лівобережна Гетьманщина проіснувала 135 років і посприяла збереженню українського етнокультурного простору та національно-культурному відродженню XIX ст. [8, с. 212].

Наступна Українська національна революція 1917–1921 рр. стала наслідком Першої світової війни та європейської цивілізаційної кризи. З шести найбільших світових імперій, які розпочали цю війну, вижили лише дві – Британська і Французька. Німецька, Австро-Угорська, Османська і Російська – зазнали краху. Саме з руїн останньої і постали Російська та Українська революції. На жаль, імперське мислення російських революціонерів-демократів та малоросійство українських соціалістів і гетьманців посприяли їхній поразці і перемозі російських більшовиків. Переважна більшість українських селян і пролетарів не бажали підтримувати Українську революцію. Вони повірили більшовицьким гаслам («Земля – селянам», «Заводи і фабрики – робітникам», «Війні – кінець», «Мир – хатам, війна палацам» тощо) і зберігали нейтралітет. Дещо згодом, а саме у 1929–1933 рр., за цю байдужість багато з них поплатилися життям і смертю своїх рідних. У свою чергу тогочасний український середній клас (міська і сільська буржуазія, інтелектуали і військовики та інші) не змогли опанувати військово-політичну та революційну ситуацію, не знайшли порозуміння, а їх очільники пересварилися поміж собою і «самі себе звозували» на радість російським й українським більшовикам.

Незважаючи на поразку соціальної революції та національно-визвольної боротьби українського народу у 1917–1921 рр. та відновлення Російської імперії у форматі СРСР, переможці змушені були надати Наддніпрянщині формальний статус Української Соціалістичної Радянської Республіки (УСРР). У зв'язку з прийняттям нової т.зв. «сталінської» конституції у 1937 р., УСРР стала називатися Українською Радянською Соціалістичною Республікою (УРСР). Хоча реально це була неоколонія, яку визискували і експлуатували вже не в ім'я царя-батюшки, а з метою побудови «Земшарної республіки» та перемоги світової пролетарської революції. Врешті-решт, СРСР проіснував майже 69 років і самоліквідувався, а формальна УРСР стала пострадянською, посттоталітарною, постгеноцидною країною у складі СНД. Якщо колишні радянські прибалтійські республіки (Литва, Латвія, Естонія) розпочали активно долати наслідки колоніалізму, тоталітаризму і стали на шлях реформ, які згодом їм відкрили шлях до НАТО і ЄС, то Україна вкотре не змогла оновити політичну еліту та не змінила пострадянський вектор розвитку.

За чверть століття свого розвитку Україна перетворилася на квазідержаву з кланово-олігархічною економікою і управлінням, типовою бідною країною т.зв. «третього світу», якій світить лише бідність і вимирання. Якщо олігархів та їх поплічників влаштовує така ситуація, то переважну більшість українців й, особливо, їх найбільшу пасіонарну частину такий стан не задовольняє. Тому ця неможливість еволюційним шляхом здолати важкий спадок колоніалізму і тоталітаризму, призвела до виникнення революційних передумов. Зрештою, антикучмівські виступи у 2000–2002 рр., Помаранчева революція 2004–2005 рр. – це своєрідні підготовчі етапи, які призвели до революційного зриву на зламі 2013–2014 рр.

Разом з тим, Я. Потапенко зазначав, що час, який сплинув після завершення Євромайдану, чітко продемонстрував: олігархічно-корупційну систему нова влада демонтувати не наважується, як і проводити кардинальні реформи й люстрацію. На його думку, Революція Гідності і спроби окремих олігархів одразу після революційних подій максимально розширити власні статки та вплив, остаточно унаочнили очевидну неможливість побудувати сучасну європейську демократію й ефективну економіку в Україні без рішучого й остаточного витіснення олігархів від панування та реалізації державної політики [1, с.98-99].

Кланово-олігархічна система функціонує в Україні вже понад два десятиліття. Її ліквідувати її одним вольовим рішенням не вийде, оскільки вона проникла в усі сфери політики, економіки, культури українського суспільства. Головна риса олігархату – нероздільне поєднання великого бізнесу з корупційною владою, монополізація економіки, нищення середнього і малого бізнесу, ігнорування ринкових і конкурентних засад в економіці. Внаслідок панування кланово-олігархічної системи, в Україні відбувається поляризація суспільства, казкове збагачення жменьки нуворишів і злочинне збіднення мільйонів пересічних українців, деградація держави і перетворення її на сировинний додаток до розвинених економік та джерело дешевого працездатного населення. Незважаючи на цей складний діагноз, в Україні є майбутнє.

Насамперед, треба цілковито ліквідувати кланово-олігархічну систему шляхом комплексного вирішення таких проблем: остаточно розділити бізнес і владу, стовідсотково оновити політичну еліту, завершити реформування економіки та банківсько-фінансової сфери, розвивати конкурентне середовище та середній і малий бізнес. Є нагальна потреба у продовженні важливих радикальних змін у державній сфері (виконавчій, законодавчій і судовій гілках виконавчої влади), у Збройних силах України і правоохоронних органах. Також треба раз і назавжди позбавити політичний, економічний, фінансовий, безпековий, інформаційний та національно-культурний простір України від явних і прихованих агентів впливу РФ.

Розпочинаючи важливий процес перезавантаження Української держави, ми не можемо залишити осторонь проблеми подолання наслідків тоталітаризму і колоніалізму в Україні. З остаточною втратою залишків державності у кінці XVIII ст. українці понад 130 років перебували у складі двох могутніх імперій – Російської та Австро-Угорської. Такий принизливий для українського народу колоніальний статус зберігся й у XX ст., коли внаслідок поразки Української національної революції 1917–1921 рр. українські етнічні землі спочатку були розподілені поміж Москвою, Варшавою, Прагою і Бухарестом, а згодом майже повністю увійшли до складу СРСР.

Поєднання протягом багатьох століть колоніалізму і тоталітаризму дуже негативно вплинуло на етнічний, державотворчий, націєтворчий та етнокультурний розвиток українського народу. Постійно перебуваючи на другорядних і третьорядних ролях прислужників і лакеїв панів-колонізаторів, у переважній більшості українців сформувався принизливий комплекс «молодшого брата». Також всі пануючі колоніальні адміністрації намагалися асимілювати (зросійщити, полонізувати, мадяризувати, румунізувати й радянізувати) українців і перетворити їх на невід'ємну складову своїх панівних націй. Незважаючи на величезні людські втрати, український народ зумів зберегти власний державотворчий, націєтворчий та етнокультурний потенціал. Здавалося, що з відновленням Української держави у 1991 р. українці отримають реальну можливість для відновлення, збереження і розвитку своєї самобутності, мови, культури, звичаїв і традицій. Але кланово-олігархічній системі не потрібні свідомі, національно-патріотично виховані українські громадяни, не кажучи вже про українську політичну націю. Олігархату потрібно «населеніє», яке розмовлятиме і думатиме російською, суржилом та існуватиме виключно примітивними фізіологічними потребами.

За біблійними переказами Мойсей сорок років водив свій народ пустелею допоки не помер останній єврей, який пам'ятав єгипетське рабство, і лише потім він привів їх до землі «обітованої». Багато хто з вітчизняних інтелектуалів і політиків пропагує таку тактику дій, суть якої полягає у природній зміні людських поколінь. Мовби з часом відійдуть у небуття т.зв. «совки», а молодь апіорі виросте патріотами. Ні, так не буде!!!

За Україну й українців треба боротися повсякчас і на всіх фронтах (військових, ідеологічних, інформаційних, економічних, політичних, культурних, освітніх тощо). У третьому тисячолітті живемо у глобалізованому світі і не можна відмежуватися від нього великою стіною на кшталт т.зв. Берлінського муру. Треба вміти опановувати ситуацію і допомагати співвітчизникам ставати згуртованою політичною нацією, нацією переможців! З цією метою необхідно культивувати любов до рідної мови й етнокультури, впроваджувати національно-патріотичне виховання від дитячого садочку до вишу та розвивати усвідомлене знання української історії.

У зв'язку з активним наступом на Україну й українців «Русского міра» (неоімперської геополітичної ідеологічної доктрини, що має на меті обґрунтувати теоретично та допомогти практично відновити РФ як імперську наддержаву у кордонах 1914 р.), є нагальна потреба у розгортанні українізації [7, с. 41]. Під українізацією ми розуміємо послідовну діяльність держави, спрямовану на розгортання україноцентричної ідеології в усіх сферах життєдіяльності суспільства – політиці, економіці, культурі, освіті, науці, війську, поліції тощо.

Українізація – це не лише витіснення російської мови з усіх царин і заміна її на українську. Насамперед, українізація має стати ідеологічним підґрунтям Української держави і дієвим засобом подолання наслідків тоталітаризму, колоніалізму та збереження і розвитку рідної мови, культури і самобутності українців. Маємо надію, що українські революціонери докладуть усіх зусиль для ліквідації колоніального і тоталітарного спадку та розбудови Української Самостійної Соборної Держави й української політичної нації.

Одним із важливих завдань Української національної революції початку XXI ст. є забезпечення суб'єктності України в глобальних умовах. Ліквідація СРСР у 1991 р. дала можливість Україні позбутися колоніальних кайданів, відновити державну суверенність і стати суб'єктом міжнародного права. У геополітиці перемагає той, хто ставить перед собою досяжні стратегічні і тактичні завдання, створює чіткий план дій, крок за кроком їх реалізує і, врешті решт, отримує позитивний результат.

Внаслідок непослідовної зовнішньополітичної діяльності українських владоможців, Україна 25 років ніяк не могла обрати пріоритети. Цей хаотичний рух, чи то на Захід, чи то на Схід, перетворився на біг по колу, а Українська держава стала об'єктом маніпуляцій з боку потужних геополітичних гравців. Позбавившись ядерної зброї, Чорноморського флоту та перебуваючи у постійному багатовекторному стані, вона деградувала на міжнародній арені до «failed state» (держави, що не відбулася). Врешті-решт, чергова раптова зміна західного вектора на східний, призвела до революційного вибуху на рубежі 2013–2014 рр. Враховуючи

незавершеність Української національної революції та перебіг гібридної російсько-української війни, настала слушна нагода нарешті зупинити це хитання й остаточно визначитися з геополітичними і геостратегічними пріоритетами.

Для забезпечення міжнародної суб'єктності Україні треба здійснити такі почергові кроки. По-перше, продовжувати налагоджувати взаємовигідні відносини з державами, що підтримують Україну в боротьбі з російською агресією. По-друге, розгорнути потужну пропагандистську кампанію щодо висвітлення досягнень і можливостей Української держави у захисті цивілізованого світу від російського імперіалізму і реваншизму. По-третє, реанімувати діяльність міждержавного об'єднання ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова), перетворивши його з ефемерної організації на військово-політичний блок, головним завданням якого буде повернення Грузією, Україною, Азербайджаном, Молдовою власних територій, незаконно анексованих РФ та її сателітами, при цьому лідером у цьому об'єднанні має стати саме Українська держава. По-четверте, завершивши реформування ЗСУ та модернізацію військово-промислового комплексу, системними заходами (дипломатичними, політичними, економічними та військовими) відновити соборність і суверенність України. По-п'яте, налагодити активну співпрацю з євроатлантичною спільнотою, що має завершитися вступом Української держави до НАТО. Реалізація всіх цих заходів посприє перетворенню України з об'єкта у суб'єкт міжнародних відносин та забезпечить важливе місце України у геополітичному дискурсі.

Таким чином, для остаточного завершення сучасної Української національної революції треба повністю зруйнувати кланово-олігархічну систему, головними підвалинами якої є нероздільне поєднання великого монополістичного бізнесу з корупційною владою, монополізація економіки, нищення середнього і малого бізнесу, ігнорування ринкових і конкурентних засад в економіці. Разом з тим, в умовах неоголошеної російсько-української гібридної війни, завершення революції потребуватиме додаткових зусиль революціонерів, що дещо розтягнуться у часі і просторі. Проте, незалежно від тяглості цього процесу, революційна місія буде здійснена, оскільки поєднання воєн і революцій завжди є плідним для революціонерів, тому що виплекані долею революційні процеси в умовах війни спочатку гальмуються, а потім несподівано набувають пришвидшення і досягають своєї кульмінації – революції. Нищення олігархату посприє у ліквідації багатовікових наслідків колоніалізму і тоталітаризму та створить сприятливі умови для відновлення, збереження і розвитку української мови, культури, самобутності, звичаїв і традицій. Для подолання колоніальних комплексів «молодшого брата», «меншовартості», «малоросійства», тоталітарного спадку, «радянщини» («совка»), залишків комуно-більшовицької ідеології та протидії агресивного наступу «Русского міра» Україні треба буде проводити в усіх сферах суспільного життя україноцентричну політику, що базуватиметься на українізації. Завершення Української національної революції, у свою чергу, допоможе Україні трансформуватися з об'єкта у суб'єкт міжнародних відносин та забезпечити їй провідне місце у геополітичних, геостратегічних і глобалізаційних процесах ХХІ ст.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Потапенко Я. П'ята російсько-українська війна: від майдану до східного фронту (підходи, оцінки, інтерпретації): монографія / Ярослав Потапенко. – Переяслав-Хмельницький: «Видавництво К С В», 2016. – 304 с.
2. Потапенко Я.О. Посттоталітарний і постколоніальний характер сучасної України: чи відбулися зміни після Євромайдану? / Ярослав Потапенко // Наукові записки з української історії: збірник наукових статей. – Переяслав-Хмельницький, 2014. – Вип. 34. – С. 106–111.
3. Потапенко Я. О. Геополітичні наслідки Євромайдану / Я. О. Потапенко, О. І. Потапенко // Гілея: науковий вісник. – 2016. – Вип 105. – С. 352–357.
4. Потапенко Я. О. Майдан – це найкраще і найвеличніше з усього, що трапилось у моєму житті / Ярослав Потапенко // Вісник Переяславщини. – 21 листопада 2014. – № 86(11 756). – С. 3.
5. Потапенко Я. О. Завдяки Революції Гідності український народ виріс у свідому націю / Ярослав Потапенко // Вісник Переяславщини. – 20 лютого 2015. – № 14(11 780). – С. 7.
6. Потапенко Я. О. Привид незавершеної революції досі бродить Україною. Невеселі роздуми з приводу другої річниці Революції Гідності / Ярослав Потапенко // Вісник Переяславщини. – 20 листопада 2015. – № 84(11 850). – С. 5.
7. Фігурний Ю. «Русский мир» – важливий чинник агресії Російської Федерації супроти України і українців / Ю. Фігурний // Українознавство. – 2016. – № 3(60). – С. 40–59.

8. Фігурний Ю.С. Історичні витоки українського лицарства: Нариси про зародження і розвиток козацької традиційної культури та національне військове мистецтво в українознавчому вимірі / Ю.С. Фігурний – К.: Видавничий дім «Стилос», 2004. – 308 с.

REFERENCES

1. Potapenko Ya. P'yata rosiysko-ukrainska viyna: vid maydanu do skhidnogo frontu (pidkhodi, otsinki, interpretatsii): monografiya / Yaroslav Potapenko. – Pereyaslav-Khmelnytskyi: «Vidavnistvo K S V». 2016. – 304 s.
2. Potapenko Ya. O. Posttotalitarniy i postkolonialniy kharakter suchasnoi Ukraini: chi vidbulisya zmini pislya Yevromaydanu? / Yaroslav Potapenko // Naukovi zapiski z ukrainskoi istorii: zbirnik naukovikh statey. – Pereyaslav-Khmelnytskyi. 2014. – Vip. 34. – S. 106–111.
3. Potapenko Ya. O. Geopolitichni naslidki Yevromaydanu / Ya. O. Potapenko, O. I. Potapenko // Gileya: naukoviy visnik. – 2016. – Vip 105. – S. 352–357.
4. Potapenko Ya. O. Maydan – tse naykrashche i nayvelichnishe z usogo, shcho trapilos u moyemu zhitti / Yaroslav Potapenko // Visnik Pereyaslavshchiny. – 21 listopada 2014. – № 86(11 756). – S. 3.
5. Potapenko Ya. O. Zavdyaki Revolyutsii Gidnosti ukrainskiy narod viris u svidomu natsiyu / Yaroslav Potapenko // Visnik Pereyaslavshchiny. – 20 lyutogo 2015. – № 14(11 780). – S. 7.
6. Potapenko Ya. O. Privid nezavershenoi revolyutsii dosi brodit Ukrainoyu. Neveseli rozdumi z privodu drugoi richnitsi Revolyutsii Gidnosti / Yaroslav Potapenko // Visnik Pereyaslavshchiny. – 20 listopada 2015. – № 84(11 850). – S. 5.
7. Figurniy Yu. «Russkiy mir» – vazhliivy chinnik agresii Rosiyskoi Federatsii suproti Ukraini i ukraintsiy / Yu. Figurniy // Ukrainoznavstvo. – 2016. – № 3(60). – S. 40–59.
8. Figurniy Yu. S. Istorichni vitoki ukrainskogo litsarstva: Narisi pro zarodzhennya i rozvitok kozatskoi traditsiynoi kulturi ta natsionalne viyskove mistetstvo v ukrainoznavchomu vimiri / Yu. S. Figurniy. – K.: Vidavnicchiy dim «Stilos». 2004. – 308 s.

Фигурный Юрий

РОЛЬ УКРАИНСКОЙ НАЦИОНАЛЬНОЙ РЕВОЛЮЦИИ НАЧАЛА XX В. В ЭТНОПОЛИТИЧЕСКИХ И ЭТНОКУЛЬТУРНЫХ ПРОЦЕССАХ

В статье анализируется роль Украинской национальной революции начала XXI века в этнополитических и этнокультурных процессах. Только окончательное уничтожение кланово-олигархической системы поможет Украине трансформироваться из объекта в субъект международных отношений и обеспечить ее ведущее место в геополитических, геостратегических и глобализационных процессах XXI века.

Ключевые слова: Украина, украинцы, Украинская национальная революция, этнополитические и этнокультурные процессы.

Figurniy Yuriy

THE ROLE OF UKRAINIAN NATIONAL REVOLUTION OF THE BEGINNING OF XXI CENTURY IN ETHNOPOLITICAL AND ETHNOCULTURAL PROCESSES

In the article is analysed the role of Ukrainian national revolution beginning of the XXI century in etnopolitical and etnokultural processes. Only final elimination of the clan-oligarchic system will help Ukraine to be transformed from an object in subject of international relations and to provide its leading place in geopolitical, geostrategical and globalical processes of XXI age.

Keywords: Ukraine, Ukrainians, Ukrainian national revolution, etnopolitical and etnokultural processes.

Одержано 31.05.2017